

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. P., narozený X, bytem B. u S.,
zastoupený: Mgr. Václav Voříšek, advokát, se sídlem Pod Kaštany
245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČO: 70891168, se sídlem
Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě ze dne 15.10.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2019 č.j.
KK/37/DS/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 15.10.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2019, č.j. KK/37/DS/19-3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 5.10.2018 č.j. 74616/2017/OPŽÚ/JASV-18, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že „dne 25.9.2017 ve

14:09 hod. po silnici III/21217 v obci Bukovany, ve směru Dasnice - Sokolov řídil motorové vozidlo Ford Mondeo, RZ X, kdy mu byla přístrojem Ramer 10 C naměřena rychlost 78 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Po odečtení 3% tolerance mu byla naměřena rychlost 75 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil o 25 km/h“, a dále tím, že „dne 11.10.2017 v 11:47 hod. v obci Sokolov po ulici Tovární řídil motorové vozidlo Mercedes, RZ X, kdy mu byla přístrojem Ramer 10 C naměřena rychlost 59 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Po odečtení 3% tolerance mu byla naměřena rychlost 56 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil o 6 km/h“.

2. **V podané žalobě** namítal žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tvrzení správních orgánů o tom, že bylo měření rychlosti provedeno v souladu s Návodem k obsluze, aniž by tento Návod k obsluze byl proveden jako důkaz. Nebylo tudíž možné posoudit, zda byly dodrženy požadavky Návodu k obsluze, když ani nebylo procesně zjištěno, jaké vlastně jsou. Skutkový stav, ke kterému tak správní orgány došly, nemá ve spise oporu. Tuto námitku žalobce podpořil odkazy na příslušnou judikaturu. Dále žalobce namítal, že měření rychlosti, které bylo provedeno dne 25.9.2017, bylo provedeno vadně. Uvedené tvrzení dovodil z toho, že se na výstupu z rychloměru nenachází celé měřené vozidlo, ale sotva jeho polovina. V této souvislosti navrhl žalobce provedení důkazu Pomůcky pro vyhodnocení měření, z níž je patrný nesoulad provedeného měření s Návodem k obsluze. Dále uvedl, že v této věci mělo dojít ke vzniku tzv. reflexe a poté rozvedl, jak k jím uváděné reflexi mohlo dojít, a jak její výskyt ovlivnil provedené měření. Současně s tím žalobce namítal nedostatečně zjištěný stav věci, když žalovaný neprovedl navržený důkaz Návod k obsluze. Také vyjádřil nesouhlas s výší uložené sankce, neboť správní orgány měly nesprávně vyhodnotit polehčující a přítěžující okolnosti. Zejména měly při zohlednění přítěžujících okolností nesprávně přihlédnout k již zahlazeným přestupkům či porušit zákaz dvojího přičítání. Dále měly správní orgány nezohlednit polehčující okolnosti, jakými byly v jeho případě v obou případech nulový provoz, dobré počasí, zkušenosti řidiče, forma zavinění, délka samotného řízení, míra překročení rychlostní hranice. Také neměly správní orgány dostatečně odůvodnit, jak které okolnosti ovlivnily výši sankce. Na závěr žalobce nesouhlasil se zveřejněním svých osobních údajů a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**). Z výše uvedených důvodů, požadoval žalobce, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 8.8.2019 č.j. KK/37/DS/19-3**, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5.10.2018 č.j. 74616/2017/OPŽÚ/JASV-18, jímž byl uznán žalobce vinným ze spáchání přestupků (dále jen **předmětné přestupky**):
 - 1) dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 25. září 2017, ve 14:09 hodin, řídil na silnici č. III/21217 v obci Bukovany, ve směru jízdy Dasnice – Sokolov, motorové vozidlo zn. Ford Mondeo, spz X, a v uvedeném místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., tuto překročil o 25 km/hod., když mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 75 km/hod. (po odečtení tolerance). Svým jednáním žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

- 2) dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 11. října 2017, v 11:47 hodin, řídil v obci Sokolov, po ulici Tovární, motorové vozidlo zn. Mercedes, spz X, a v uvedeném místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., tuto překročil o 6 km/hod., když mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 56 km/hod. (po odečtení tolerance). Svým jednáním žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Napadeným rozhodnutím byl žalobci za spáchání těchto přestupků, projednaných ve společném řízení, uložen dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích správní trest pokuty ve výši 3 600 Kč. Dále mu byla, ve smyslu ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**), uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 8.8.2019 mimo jiné vyplývá, že dne 26.1.2018, vydal správní orgán I. stupně příkaz (č.j. 74616/2017/OPŽÚ/JASV-8), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětných přestupků; proti uvedenému příkazu podal žalobce odpor. Před konáním ústního jednání dne 3.5.2018 se dostavil zmocněnec žalobce za účelem pořízení kopií ze spisu, byly mu poskytnuty. Ústní jednání se nezúčastnil nikdo na straně žalobce, a proto byla věc projednána v jeho nepřítomnosti. Následně, dne 15.6.2018, obdržel správní orgán I. stupně písemné vyjádření zástupce žalobce k projednávané věci, v němž bylo uvedeno, že prozatím není k dispozici vyjádření žalobce, z opatrnosti však zástupce údajně přezkoumal provedené měření a dospěl k závěru, že toto bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, kdy dále vyslovil přesvědčení, že v případě měření v rozporu s tímto návodem nebude výsledkem takového měření skutečná rychlost vozidla. Součástí písemného vyjádření byla i fotografie z měření. Z této fotografie měl být dle zástupce patrný obrys měřeného vozidla a část pruhů krajnice pozemní komunikace, ačkoliv dle mapového portálu se v ulici Tovární žádné pruhy na komunikaci nenacházejí. Z doložené fotografie pak zástupce dovodil i další domněnky, že vozidlo bylo měřeno z velké vzdálenosti a bylo patrně v okamžiku měření zakryto jistou překážkou, z čehož vyvodil rozpor měření s Návodem k obsluze. Dle zástupce nebylo možné z jemu poskytnuté fotografie měřené vozidlo najisto identifikovat, neboť nebyla čitelná tovární, ani státní poznávací značka měřeného vozidla. V této souvislosti zástupce navrhl, aby byly provedeny důkazy v podobě Návodu k obsluze a originálu snímku z měřícího zařízení v digitální podobě. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal ve společném řízení dle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce vinným ze spáchání předmětných přestupků. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení vycházel žalovaný zejména z následujících dokumentů: Oznámení přestupku PČR ze dne 26.9.2017, č.j. KRPK-71284-8/PŘ-2017-190906, záznam o přestupku vytištěný dne 26.9.2017, oznámení přestupku PČR ze dne 25.9.2017, č.j. KRPK-71284/PŘ-2017-190906, úřední záznam sepsaný zakročujícím členem hlídky PČR, pprap. X.X., dne 25.9.2017, videodokumentace obsahující celkem dva videozáznamy, ověřená fotokopie ověřovacího listu č. 266/16 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10C, výrobní číslo měřidla 15/0224, oznámení přestupku PČR ze dne 24.10.2017, č.j. KRPK-75555-9/PŘ-2017-190906, oznámení přestupku PČR ze dne 11.10.2017, č.j. KRPK-75555/PŘ-2017-190906, záznam o přestupku vytištěný dne 12.10.2017, úřední záznam sepsaný zakročujícím členem hlídky PČR, pprap. X.X., dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

11.10.2017, video/fotodokumentace obsahující celkem tři videozáznamy a jednu fotografii zachycující v detailech zadní část měřeného a následně kontrolovaného vozidla řízeného žalobcem, včetně registrační značky, ověřená fotokopie ověřovacího listu č. 266/16 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10C, výrobní číslo měřidla 15/0224, výpis z evidenční karty odvolatele, tj. žalobce, ze dne 11.10.2017.

Samotné odvolací námitky poté žalovaný vypořádal následovně. Odvolací námitku stran namítaného porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, z důvodu nevypořádání se s dříve vznesenou námitkou u přestupku ze dne 11.10.2017 ohledně středního dělicího pruhu a krajnice, žalovaný vypořádal tak, že připustil, že se správní orgán I. stupně s touto námitkou nevypořádal nejlépe, i přesto považoval takový způsob vypořádání za dostatečný. Navíc žalovaný tento nedostatek zhojil v rámci odvolacího řízení tím, že poukázal na (ne)aktuálnost žalobcem dovozovaného pohledu z webového mapového serveru, který mohl nabízet zobrazení vozovky před umístěním pruhů krajnice. Žalovaný současně s tím setrval na bezpečně zjištěném stavu věci stran místa spáchání přestupku stejně jako potvrzení identity žalobce z pořízeného záznamu a předložených dokladů v rámci kontroly. Rovněž žalovaný upozornil na velmi nekvalitní kopii originálního výstupu z měřicího zařízení, z níž žalobce dovozoval nerozpoznatelnost osoby řidiče i místa spáchání přestupku. V souvislosti s tím žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce stran poskytování nekvalitních fotografií, které údajně bránily žalobci řádné ochraně svých práv. Důvodem pro takové závěry shledal žalovaný v původních fotografiích ve spisovém materiálu, kdy jejich pouhou kopií nemohlo dojít k takovému znehodnocení, jaké dovozoval žalobce. Žalovaný rovněž vyslovil názor, že žalobce jím pořízenou kopii fotografie dodatečně upravil do současné nekvalitní podoby za účelem obstrukcí. Nad to žalovaný upozornil na fakt, že žalobce byl se spisovým materiálem obeznámen a kopii fotografie přebíral proti podpisu, tudíž si kvalitu mohl zkontrolovat či si kdykoliv vyžádat novou. Rovněž jeho následná argumentace nenásvědčovala tomu, že by z fotografie nebylo možné seznat podstatné informace pro právní obranu.

K námitce absence relevantních argumentů správního orgánu k odmítnutí provést navrhované důkazy sdělil žalovaný toto: Jelikož se žalobci nepodařilo vnést do řízení bytí minimální pochybnosti o tom, že nebylo měření prováděno v souladu s Návodem k obsluze, neboť z dalších podkladových materiálů bylo zřejmé, že měření bylo provedeno v souladu s tímto Návodem k obsluze, shledal žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně provádění dalších důkazů nadbytečným, jelikož skutkový stav byl v obou případech prokázán dostatečně. Ohledně námitky týkající se tvrzené neomylnosti policistů a s tím spojené měření v rozporu s Návodem k obsluze žalovaný uvedl, že žalobce nijak konkrétně nezpochybnil postup policistů, kteří měření provedli. Tudíž nebyl opět dán důvod provést důkaz Návod k obsluze, jelikož opět nebyly pochyby o správnosti provedeného měření. Rovněž neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně nastavené vzdálenosti pro měření 60m, neboť to bylo provedeno běžným způsobem.

Dále žalovaný vypořádal námitku stran výše a způsobu uložení sankce, když přihlédl k přítěžující okolnosti spočívající v evidenční kartě řidiče, z níž vyplynulo, že se nejedná o první prohřešek v oblasti rychlostních přestupků, a to v krátkém sledu po sobě; zhodnotil i další přítěžující okolnosti. Dále vyloučil přítěžující okolnost, kterou shledal správní orgán I. stupně ve formě zavinění. Jako jedinou polehčující okolnost, i přes další žalobcem namítané, shledal pouze fakt, že nedošlo k žádnému nevratnému následku. Žalovaný zejména nesouhlasil s polehčující okolností nulového provozu, neboť z videozáznamu bylo

zřejmé, že v době spáchání přestupku jistě nulový provoz nebyl a dále se neztotožnil ani s názorem žalobce stran přihlížení k již zahlazeným přestupkům. Ty sice nebylo možné vykládat jako recidivní jednání, nicméně zůstaly ukazatelem respektování právních předpisů. I přes to všechno neshledal žalovaný důvody pro snížení výše sankce, neboť dosavadní přitěžující okolnosti byly natolik závažné, že výše sankce i nadále zůstala opodstatněnou. V závěru se žalovaný vyjádřil k důvěryhodnosti tvrzení zástupce žalobce, neboť ta shledal vnitřně rozporná, což dále rozvedl na konkrétních případech. Rovněž poukázal na typizované námitky žalobce, které nejsou nijak individualizované k jeho případu, tudíž klesá i jejich věrohodnost. Na základě uvedených skutečností, kdy bylo napadené rozhodnutí posouzeno za věcně správné a po zjištění, že v průběhu řízení nedošlo k žádnému procesnímu pochybení, jež by nebylo možno zhojit v odvolacím správním řízení, tedy takovému pochybení, jež by samo o sobě zakládalo změnu či zrušení rozhodnutí, rozhodl žalovaný o podaném odvolání tak, jak je uvedeno ve výroku aktuálně žalobou napadeného rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 19.11.2019** uvedl, že v případě námitek týkajících se Návodu k obsluze nadále setrvává na svých závěrech, které podrobně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobcem citovanou judikaturu odmítl z důvodu neaplikovatelnosti a také zrušení jednoho z citovaných rozhodnutí. Jelikož ve správním řízení nedošlo ke zpochybnění žádných skutečností souvisejících s měřením, neměl správní orgán povinnost ani posuzovat z návodu plynoucí skutečnosti. Žalovaný a ostatně ani správní orgán I. stupně neshledal, že by námitky takového charakteru bylo třeba podrobit bližšímu rozboru (co do jejich skutečného vlivu na správnost měření) a ověřovat dále jejich odůvodněnost porovnáním s Návodem k obsluze, když tyto námitky zcela jasně neměly reálný podklad, respektive byly vyvráceny již samotným porovnáním podkladu předloženého žalobcem (z něhož vzešly) s týmiž podklady originálními, nezkreslenými, jež byly od samého počátku součástí spisu. Za těchto okolností, kdy byl odmítnut návrh žalobce na provedení důkazu Návodem k obsluze, a kdy nebyly žalobcovy námitky s Návodem k obsluze vůbec konfrontovány, lze jen stěží správním orgánům nyní vytýkat, že z Návodu k obsluze vycházely, aniž by jej učinily obsahem spisu. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce své námitky ohledně jím popírané správnosti měření vystavěl na podkladech, které evidentně prošly dodatečnou úpravou, když tyto v podobě, v jaké je žalobce pro účely svých námitek předložil, neodpovídaly svou kvalitou a celistvostí podkladům pořízeným Policií ČR založeným ve spise. Žalovaný nezastával názor, že za této situace bylo třeba námitkám účastníka řízení věnovat takovou pozornost, jako v jiných případech, kde jsou námitky schopny vnést do řízení pochybnost a nelze je bez dalšího označit za účelové. Na základě shora uvedeného byl žalovaný nadále toho názoru, že žalobcem nastíněná kauza řešená NSSS byla vystavěna na zcela jiných okolnostech, když se žalovaný naopak zcela konkrétně a podrobně vypořádal s tím, proč se nebude námitkami do správnosti měření blíže zabývat a proč tyto nejsou schopny zpochybnit správnost měření, tedy dostatečně odůvodnil závěr, že bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze, aniž by tento nutně prováděl jako důkaz. Správní orgány shledaly, že ani do přestupku spáchaného dne 25.9.2017 nebyly vzneseny takové pochybnosti, jež by odůvodňovaly doplnit dokazování o další podklady, když o spáchání tohoto přestupku žalobcem byly ve spise pro uznání jeho viny dostatečné, toho

času ničím nezpochybněné, podklady. Současně poukázal na to, že tato námitka byla vznesena poprvé až v řízení o žalobě.

K uplatněné námitce týkající se sankce odkázal žalovaný zejména na své odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se dle jeho názoru vypořádal dostatečně se všemi okolnostmi, které měly vliv na určení výše pokuty. Rovněž vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobce ohledně absence důkazů pro hodnocení závažnosti přestupku, neboť ty byly součástí spisu (konkrétně videozáznamy zachycující oba přestupky). Dále se žalovaný neztotožnil ani s názorem žalobce ohledně tvrzeného dvojího přičítání, jelikož, jak uvedl žalovaný, skutečnost, že byla rychlost překročena v obci, ještě sama o sobě nevylučuje, aby byla závažnost přestupku hodnocena dalšími okolnostmi, které nebezpečnost jednání osoby překračující rychlost ještě zvyšovaly, třebaže tyto okolnosti s průjezdem obcí souvisejí (myšleno zejména okolí silnice, část obce, výskyt chodců a dalších okolních osob). K nesouhlasu zástupce žalobce s vyvěšením jejich osobních údajů na internetové síti prostřednictvím webu NSS a návrh na naprostou anonymizaci soudních rozhodnutí ve věci tam publikovaných se žalovaný nevyjadřoval. Na základě výše uvedené argumentace neshledal žalovaný ze své strany žádné pochybení, a proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.8.2019 i vyjádření žalovaného ze dne 19.11.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 8.8.2019 žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 15.8.2019.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 51 odst. 1 s.ř.s.**).
7. Podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích** „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.“
8. Dle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích** „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. První námitka spočívala v tvrzené nepřezkoumatelnosti z důvodu absence provedení důkazu v podobě Návodu k obsluze, avšak tento návrh na provedení důkazu se ve správním řízení objevil již ve vyjádření žalobce ze dne 15.6.2018. S tímto návrhem se správní orgán I. stupně vypořádal na str. 4 – 5 svého rozhodnutí. Poté žalobce navrhoval provedení tohoto důkazu i ve svém odvolání. S těmito návrhy se vypořádal žalovaný na str. 8 – 12 napadeného rozhodnutí. S ohledem na rozsudek NSS ze dne ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, kdy je správní řízení před správním orgánem I. stupně a poté i před odvolacím správním orgánem považováno za jeden celek, považuje soud společnou argumentaci správních orgánů uvedenou v jejich rozhodnutích ohledně neprovedení důkazu Návodu k obsluze za správnou, dostatečnou, a tudíž i vylučující nepřezkoumatelnost takto vydaných rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů shledaly důvod pro neprovedení navrhovaného důkazu v jeho nadbytečnosti, jak podrobněji v napadeném rozhodnutí rozvedl žalovaný. Nadbytečným shledaly správní orgány obou stupňů návrh na provedení důkazu Návodem k obsluze zejména z důvodu již dostatečně, průkazně a bez dalších důvodů k pochybám zjištěného stavu věci, kdy zejména opíraly svou argumentaci o opatřený podkladový materiál, jenž se skládal především z pořízeného videozáznamu zachycujícího spáchaný přestupek žalobce, fotodokumentace (výstup z rychloměru), ověřenou fotokopii ověřovacího listu č. 266/16 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10C, výrobní číslo měřidla 15/0224, a ze skutečnosti, že měření prováděli proškolení policisté. Lze souhlasit i s tím, že samostatně tyto podklady ještě nutně nemusejí znamenat správnost provedení měření, avšak v jejich vzájemné souvislosti za přispění dalších podkladů nebyl žalobce schopný svými tvrzeními jakkoliv způsobit či jinak vyvolat pochybnosti o takto zjištěném stavu věci, který byl v souladu s ust. § 3 správního řádu.
11. V rámci správního řízení se žalobce především pokoušel zpochybnit místo spáchání přestupku s poukazem na existenci části pruhů krajnice komunikace na silnici na fotografii v místech měření, neb z pohledu služby Panorama na serveru mapy.cz se tyto pruhy nevyskytovaly. Rovněž měla být mezi měřeným vozidlem žalobce a měřícím zařízením překážka a vozidlo mělo být od měřícího vozidla daleko. Také byla obecně zpochybněna práce policistů při měření. Pro vyvrácení těchto pochybností žalobce navrhoval provést důkaz Návodem k obsluze. Pochybnosti o provedení měření v souladu s Návodem k obsluze však správní orgány zvládly rozptýlit uspokojivě i bez provedení tohoto důkazu, který tak označily za nadbytečný, když žalobcovu argumentaci vyvrátily následovně. Ohledně místa spáchání přestupku nemohlo být pochyb, neboť ze spisového materiálu bylo jasné patrné, kde měření probíhalo. Rovněž žalovaný uvedl, že „*Pakliže se odvolatel pozastavuje nad tím, že toto značení není viditelné prostřednictvím služby Panorama na webovém mapovém serveru, patrně to bude tím, že letecké či panoramatické snímky daného prostoru byly pro účely poskytování služeb mapového portálu pořizovány v době, kdy se toto značení na ulici Tovární kupříkladu ještě nenacházelo.*“ Zde soud již jen doplňuje vlastní poznatek, a to ten, že na výstupu z rychloměru jsou rovněž uvedeny zeměpisné souřadnice, které korespondují s tvrzením správních orgánů i spisovým materiálem. K tvrzené překážce žalovaný odkázal na foto/video dokumentaci, z níž je patrné, že se

žádná taková překážka v prostoru měření nenacházela. Soud opět pouze doplňuje, že na pořízené fotografii se skutečně mezi měřícím zařízením a měřeným vozidlem nenacházel sebemenší náznak překážky mezi těmito dvěma předměty, rovněž z videozáznamu je zřejmé, že v době měření neprojíždělo žádné jiné auto či, že by se v tomto prostoru pohyboval či nacházel jiný předmět jako překážka měření. Rovněž soud podotýká, že v souvislosti s touto námitkou správní orgány konstatovaly snahy zástupce žalobce o zkreslení celé situace úpravou jím poskytnuté fotografie, nicméně z podkladů obsažených ve správním spise je patrné, že správní orgány zakládaly svá tvrzení na kvalitně zachyceném obrazovém ději. Jelikož žalobce neuvedl ani žádné konkrétní pochybení policistů, neshledal žalovaný ani tento argument způsobit zpochybnit správnost provedeného měření. Soud se s takovýmto odůvodněním, pro které správní orgány rozhodly o nadbytečnosti provádět důkaz Návodem k obsluze, plně ztotožnil.

12. Pro úplnost svých tvrzení cituje soud tu část napadeného rozhodnutí, v níž se žalobce vypořádal s neprovedením navrhovaného důkazu Návodu k obsluze. S tímto odůvodněním se soud plně ztotožňuje a v dalším na něj odkazuje. *„Konečně k námitce absence relevantních argumentů správního orgánu k odmítnutí provést odvolatelem navrhované důkazy odvolací správní orgán uvádí následující. V případě této námítky je odvolací správní orgán toho názoru, že správní orgán prvního stupně se sice strohým, ale ve své podstatě v minimalistickém pojetí dostatečným způsobem vypořádal s tím, proč navrhované důkazy neprovede, když dle jeho vyjádření neměl důvod pochybovat o tom, že by Návod k obsluze nebyl dodržen a odvolatelovu zmocněnci byl v rámci seznámení se spisem předložen plnohodnotný výstup z měřícího zařízení. Správní orgán prvního stupně odvolatelovy námítky a návrhy shledal lichými a účelovými (kdy závěr o jejich lichosti a účelovosti podpořil svými argumenty) a jako takové je neakceptoval. Třebaže správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně neoznačil jeden z judikaturou stanovených argumentů pro odmítnutí provedení důkazu tak, jak namítá odvolatel, z kontextu odůvodnění jako celku je s trochou snahy čitelné, že navrhované důkazy neprovedl pro jejich nadbytečnost. I v tomto případě je nadto odvolací správní orgán toho názoru, že tuto nedokonalost odůvodnění lze zhojit v rámci rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který se s odvolatelovými návrhy na dokazování, nad rámec již uvedeného správním orgánem prvního stupně, vypořádává následovně. Odvolatelův zmocněnec v průběhu řízení navrhoval provést důkaz originálem výstupu z měřícího zařízení a Návodem k obsluze. Své důkazní návrhy přitom opřel o jím pořízenou kopii výstupu z měřícího zařízení značně nekvalitního provedení, kdy se navíc jedná pouze o část tohoto dokumentu (podrobně bylo již popsáno výše). Odvolací správní orgán je toho názoru, že tímto krokem se odvolateli nepodařilo vnést do řízení byť minimální pochybnosti o tom, že bylo měření prováděno v souladu s Návodem k obsluze. Ačkoliv odvolatel vyjmenovává details, které by za jistých okolností mohly vypovídat o nesprávném měření, o těchto pouze polemizuje, respektive je uměle konstruuje na základě jím předložené nekvalitní fotografie, přičemž se snaží přenést důkazní břemeno na samotný správní orgán, po němž požaduje provedení důkazů. Dle názoru odvolacího správního orgánu však nelze mít za to, že by odvolatel správnost provedeného měření jakkoliv relevantně zpochybnil. Obsahem správního spisu je výstup z měřícího zařízení v kvalitním a čitelném provedení, tento koresponduje s obsahem videozáznamů a informacemi zaznamenanými v ostatních podkladech zpracovaných PČR, přičemž tyto podklady neobsahují zhora nic, z čeho by se dalo usuzovat, že měření rychlosti vozidla odvolatele proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze. Odvolací správní orgán se tak ztotožnil se skutkovými zjištěními a*

skutkovými závěry o spáchání projednávaných přestupků se správním orgánem prvního stupně. Shodně s ním pak shledal provedení navrhaných nebo jakýchkoli dalších důkazů v těchto kauzách za nadbytečné, protože skutkový stav byl v obou případech dostatečně prokázán, přičemž námitky odvolatele nejsou způsobilé vnést do takto zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, aby bylo třeba vést další dokazování.“ S ohledem na uvedené považuje soud důvod, pro nějž žalovaný nepřistoupil k provedení žalobcem navrhaného důkazu za řádně odůvodněný a v souladu se zákonem, čímž zároveň soud shledal obě rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelná.

13. Dalším okruhem žalobních námitek rozporoval žalobce správnost provedení měření ze dne 25.9.2017. Tato námitka se objevila poprvé až v nyní projednávané žalobě, tudíž neměl žalovaný ani správní orgán I. stupně příležitost se s ní v rámci svých rozhodnutí řádně vypořádat. S ohledem na rozsudek NSS ze dne 2.5.2017 č. j. 10 As 24/2015 – 71 a v něm vyjádřený názor je tak nyní i přes skutečnost, že tuto námitku mohl vznést žalobce již ve správním řízení, povinen se jí nyní zabývat soud. Soud po prostudování spisového materiálu a posouzení žalobcových námitek konstatuje, že neshledal žádné z žalobcem tvrzených pochybení důvodným, a proto považuje tento okruh námitek za nedůvodný.
14. K těmto závěrům soud dospěl na základě jednak z úřední činnosti mu známých skutečností a shromážděného spisového materiálu v této věci. Zejména neshledal soud důvodným tvrzení týkající se vadného měření ze dne 25.9.2017, kdy tuto nesprávnost vyvozoval žalobce z pouhého umístění vozidla na výstupu z rychloměru (kdy se vozidlo nacházelo na snímku, dle slov žalobce, sotva z poloviny), neboť právě z oné četné úřední činnosti, kdy se soud setkal s obdobnou problematikou, je mu známo, že měření na výjezdu probíhá tak, že je nejdříve změřeno projíždějící vozidlo a až poté je pořízena fotografie. Jelikož dochází k těmto dvěma procesům v tomto pořadí, nebývá nijak nezvyklé, že se měřené vozidlo nachází na fotografii více na straně směru své jízdy. Rovněž soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se na zachyceném snímku nacházela „sotva polovina“ vozidla. Na snímku je vozidlo žalobce zachyceno v dostatečných proporcích tak, aby měřící zařízení bylo schopné provést měření a učinit z něj výstup v podobě fotografie. Současně o správnosti provedení měření svědčí samotný fakt, že bylo vozidlo žalobce změřeno a zachyceno na fotografii, neboť v případě nesprávně provedení měření samo měřící zařízení rozpozná tuto chybu a měření neprovede. (srovnej rozsudek NSS ze dne 28.6.2017 č.j. 1 As 54/2017 – 38 [26] *“Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 115). Tak tomu je v nyní projednávané věci. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, kde uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“* Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“ Dále je součástí spisu také ověřená fotokopie ověřovacího listu č. 266/16 k

silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10C, výrobní číslo měřidla 15/0224, která dokládá správné fungování měřícího zařízení.

15. Dále v rámci této námitky žalobce poukázal na neobjektivně změřenou rychlost z důvodu možné reflexe. V této souvislosti odkazuje soud na rozsáhlou judikaturní činnost NSS, která se touto problematikou zabírala. Konkrétně soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2016, č.j. 6 As 50/2015 „[...]z ničeho nevyplývá, že by proškolení policisté použili měřící zařízení v rozporu s návodem k obsluze, neboť ti ho jen nastavili do požadované pozice a zapnuli jej. Policista provádějící měření nemůže funkci zařízení nijak ovlivnit. Pokud by však nebyl dodržen návod k obsluze, rychloměr by vůbec rychlost projíždějícího vozidla neznamenal. Z návodu k obsluze dále vyplývá, kdy může dojít k tzv. reflexi (tedy odrazu paprsku od jiných vozidel, svodidel atd., a tím zkreslení naměřených hodnot). Jsou zde popsány jednotlivé možnosti a zobrazeny jejich příklady. Z nich je pak zřejmé, že k jednoduché reflexi může dojít v případech, kdy na důkazovém snímku není zobrazen žádný automobil, či se nachází v ne zcela běžné poloze, resp. je zachycena pouze nepatrná část měřeného automobilu. To však není případ stěžovatele, jehož vozidlo je zachyceno téměř celé ve standardní poloze na snímku.“ a rozsudek ze dne 26.7.2018 č.j. 4 As 159/2018 „NSS vyjádřil (v souladu s názorem krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku v nyní projednávané věci) k funkci měřícího zařízení Ramer 10C: „Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný‘ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ (srov. bod 22 cit. rozsudku). Totéž platí i v nyní projednávané věci.“
16. Rovněž soud odkazuje na část z Návodu k obsluze, který je součástí správního spisu. Z něj je patrné, že v případě, kdy dochází k reflexi, je buďto na výstupu z rychloměru měřené vozidlo v „nepřirozené“ poloze či je změřená rychlost na první pohled nepřiměřená a neodpovídající. Z naměřené rychlosti a z pořízeného videozáznamu lze poměrně s jistotou tvrdit, že naměřená rychlost odpovídá té skutečné, kterou se vozidlo žalobce v momentě měření pohybovalo. Ačkoliv se tedy ve výstupu z rychloměru nachází i část svodidel a dopravní značka, je z pořízeného videozáznamu a výstupu z rychloměru patrné, že vozidlo žalobce bylo i dle výše uvedeného názoru soudu změřeno v souladu s Návodem k obsluze, jelikož v době, kdy měřící zařízení provádělo měření, překrývalo tyto potencionální předměty způsobující reflexy do té míry, že tak tuto reflexi samo eliminovalo. Z Návodu k obsluze rovněž vyplývá, že k reflexi dochází na základě lomu paprsku a jeho odrazu od reflexního předmětu, kdy tak dochází ke změření vozidla jedoucího proti směru odrazu paprsku. V daném případě ale žalobce odjížděl směrem dále ve směru lomu paprsku, což je v přesném opaku od toho, jak může reflexe nepříznivě ovlivnit takto provedené měření v neprospěch žalobce. Soud rovněž podotýká, že reflexní plocha značky se jeví jako dosti malá na to, aby mohla způsobit onu reflexi. K reflexi svodidel se soud vyjádřil již výše.

17. Nastavenou vzdálenost měření na 60m soud neshledal nijak problematickou, ostatně o tom svědčí i tvrzení žalobce, který označil měření na vzdálenost 20m pouze jako vhodnější, nikoliv jedinou správnou, tudíž připouští, že i takto provedené měření na vzdálenost 60m není v rozporu s Návodem k obsluze. Důvodem proč je při měření na vzdálenost 60m větší pravděpodobnost reflexe je způsobena větší příležitostí, aby se do postavení mezi měřící zařízení a měřené vozidlo dostal předmět způsobující reflexi. Z videozáznamu stejně jako z pořízené fotografie je patrné, že se žádný takový předmět v tomto prostoru v době měření nenacházel. Soud tudíž neshledal obavy žalobce důvodnými. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 26.3.2013, č.j. 4 As 17/2012 - 36 „[...] použitý rychloměr má určitý dosah vzdálenosti (60 m), do kterého je schopen jedoucí vozidlo zaznamenat. Na delší vzdálenost již rychloměr neprovede záznam a fotodokumentaci, neboť to není v jeho technických možnostech. Pokud tedy rychloměr změřil rychlost vozidla stěžovatelky a pořídil fotografii, pak je bez dalšího zřejmé, že měření rychlosti probíhalo ve vzdálenosti, na kterou je rychloměr zkonstruovaný, tudíž nikoli na vzdálenost nepřiměřenou. Otázkou přiměřenosti vzdálenosti, na kterou probíhalo měření rychlosti vozidla stěžovatelky, proto není třeba se dále zabývat. S ohledem na výše uvedené tak nemůže obstát ani námitka stěžovatelky, v níž krajskému soudu vytýká odkaz na rychloměrem pořízenou fotografii a závěr, že z této fotografie nevyplývá, že by vzdálenost rychloměru od vozidla byla nepřiměřená. Právě skutečnost, že rychloměr fotografii pořídil, totiž potvrzuje závěr, že měření probíhalo na přípustnou vzdálenost.“ Soud tedy konstatuje, že po posouzení všech žalobcem uvedených námitek, nedošel k závěru, že by měření provedené dne 25.9.2017 bylo v rozporu s Návodem k obsluze, čímž současně shledal tyto námitky nedůvodnými.
18. V souvislosti s tím soud neshledal ani nezbytné provádět důkaz pomůckou pro vyhodnocení měření, neboť skutečnostmi mu známými z jeho úřední činnosti a podkladů shromážděných ve správním spise (jehož součástí byla i část Návodu k obsluze), byl schopen dostatečně, jasně a přezkoumatelným způsobem vyvrátit argumentaci žalobce, jejíž relativní obecnost nevynucovala přené zjištění technických údajů či jiných odborných znalostí. Z důvodu ekonomie řízení tak soud nepřistoupil k jeho provedení; jelikož se ve správním spise nacházela i část Návodu k obsluze, neshledal soud za nezbytné provádět jej opět v plném znění. Soud rovněž podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že zástupce žalobce vystupuje před soudy v obdobných kauzách opakovaně a z týchž zdrojů je mu známo, že zástupce žalobce disponuje výše uvedenou pomůckou pro vyhodnocení měření stejně jako Návodem k obsluze.
19. K okruhu námitek žalobce týkajících se uložené sankce soud konstatuje, že výše uložené sankce je přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná. V případě žalobce bylo o výši sankci rozhodnuto v souladu s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, když byl žalobci správní trest uložen podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprůšněji trestný, jímž je v daném případě přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, za který se v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uloží správní trest pokuty v rozmezí od 2 500 Kč do 5 000 Kč. V daném případě uložil správní orgán I. stupně správní trest pokuty ve výši 3 600 Kč, tedy v takřka polovině zákonného rozpětí. Správními orgány byly vzaty v úvahu veškeré přítěžující okolnosti (výpis z evidenční karty řidiče, dle které se nejednalo o první prohřešek žalobce v oblasti překročení rychlosti, spáchání dvou přestupků spočívajících v překročení rychlosti v krátkém časovém horizontu, překročení rychlosti v zastavěné části

obce, kde se vyskytuje zvýšený počet účastníků silničního provozu, ke spáchání přestupku došlo ve dne v odpoledních hodinách – vyšší dopravní ruch i výskyt chodců, blízkost autobusové zastávky, kde lze v odpoledních hodinách předpokládat zvýšenou frekvenci účastníků silničního provozu, včetně chodců a tedy i vyšší riziko vzniku kolizních situací, výše překročené rychlosti) stejně jako ty polehčující (nedošlo k nevratnému následku) a na základě toho správní orgán uložil pokutu v dolní polovině sazby (3 600 Kč), ačkoliv mohla být uložena pokuta až do výše 5 000 Kč. Současně došlo k menší korekci ze strany žalovaného, který neshledal, na rozdíl od správního orgánu I. stupně, přitěžující okolnost i ve formě zavinění (nevědomá nedbalost), která v případě žalobce je nejnižším možným stupněm formy zavinění. I přesto však žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že by se v takovém případě mělo jednat o polehčující okolnost (rovněž nutno upozornit, že žalovaný ani nic takového ve svém rozhodnutí netvrdil, jedná se tedy o žalobcem překroucení závěrů žalovaného). Žalovaný tudíž neshledal toto drobné pochybení natolik závažné, aby mělo vliv na celkovou výši pokuty, neboť i nadále zůstávalo více přitěžujících okolností než polehčujících. Soud se s tímto názorem plně ztotožnil.

20. K žalobcem tvrzeným polehčujícím okolnostem soud konstatuje, že skutečnost, že v době spáchání přestupku bylo dobré počasí, nijak nezlehčuje či neomlouvá protiprávní jednání žalobce, takový argument je nezbytné považovat za absurdní. Obdobně je nutné se stavět i k tvrzení stran zkušeností žalobce jakožto řidiče, neboť v obráceném případě, by museli být přísněji trestáni řidiči nezkušení. Tuto žalobcem tvrzenou polehčující okolnost by se naopak jevilo příhodnější vykládat jako okolnost přitěžující, neboť jako zkušený řidič by si měl být žalobce vědom svých povinností a domýšlet důsledky svého protiprávního jednání. Nelze tudíž přisvědčit tvrzení žalobce, že by měla tato okolnost být považována za okolnost polehčující. Ohledně tvrzeného nulového provozu se již dostatečně vyjádřil žalovaný i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích, a to především odkazy na video dokumentaci, ze které je patrné, že v době spáchání obou přestupků se na komunikacích nebo v jejich blízkosti nacházeli buďto chodci, nebo projíždějící vozy. Tuto skutečnost má tedy soud za bezpečně prokázanou.
21. Co se týče tvrzeného nezohlednění výše, o kterou byla povolená rychlost překročena, nepovažuje soud za vhodné, aby tyto údaje byly posuzované jako polehčující okolnosti, neb přestupek, tj. protiprávní jednání, nelze zlehčovat tím, že byl překročen povolený rychlostní limit „pouze“ o 6 km/h, ba naopak, čím výše překročený rychlostní limit byl, tím závažněji by se mělo na přestupek pohlížet. Zde soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě uvedl překročení rychlostního limitu u přestupku spáchaného dne 25.9.2017 o 5 km/h, skutečně ji však překročil o 25 km/h (soud zde poznamenává, že není zřejmé, zda se jednalo o písařskou chybu či se žalobce, jak již opakovaně v žalobě učinil, pokusil tímto způsobem soud uvést v omyl), což je výrazné porušení zákonem stanovené maximální přípustné rychlosti v obci (max. 50 km/h). “
22. Rovněž neshledal soud polehčující okolnost v tvrzených průtazích v řízení, jelikož žalobci nebránilo nic v tom, aby se domáhal ochrany před těmito průtahy dle § 80 správního řádu. Jestliže nevyužil svého práva a nyní se pokouší využít této skutečnosti ve svůj prospěch, nemůže soud s takovým postupem souhlasit. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce stran dvojího přičítání, neboť žalovaný neshledal přitěžující okolnost v tom, že se žalobce dopustil přestupku v obci, nýbrž ve zcela jednotlivých, konkrétních a individualizovaných

okolnostech, jakými je například blízkost domů, vyšší šance výskytu chodců atd., které pouze rozvíjí a dokreslují další možné okolnosti mající vliv na konečné posouzení nebezpečnosti spáchaného přestupku a s tím související určení výše uložené pokuty. V opačném případě by pak nebylo možno individuálně, případ od případu, posoudit závažnost a nebezpečnost jednání toho kterého řidiče překračujícího rychlost. Soud se rovněž ztotožnil s tvrzením správních orgánů, které přihlédly k evidenční kartě řidiče jako přitěžující okolnosti. Žalovaný správně uvedl, že z ní nebyly dovozovány recidivní náznaky řidiče, pouze celkový pohled na žalobce jako zákon porušujícího řidiče. Z uvedené karty bylo seznáno, že žalobce je opakovaně trestán ve správním řízení za obdobné prohřešky a jeví se tudíž málo poučitelným v tomto směru. V souhrnu výše uvedeného tudíž nelze hovořit o žádné svévoli žalovaného, nýbrž o logicky a právně vysvětlené úvahy, jež vedly k určení výše pokuty žalobce. Soud se ztotožňuje se závěry obou správních orgánů, když shledal, že při posouzení věci bylo přihlédnuto k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem a z nich vyvozen adekvátní závěr v podobě pokuty ve výši 3 600 Kč, která je ukládána v obdobných případech. K tomu soud dále podotýká, že zákon nikde neuvádí povinnost správních orgánů konkrétně rozebírat, jak ovlivní jednotlivé okolnosti případu výši pokuty, ta musí být přezkoumatelně odůvodněná jako celek a odpovídat svou výší obdobným případům, což jak již bylo konstatováno, v tomto případě bylo splněno.

23. K vyjádřenému nesouhlasu zástupce žalobce se zveřejňováním jeho osobních údajů na webu NSS soud uvádí, že tato tvrzení nedopadají na předmět řízení. Rovněž nejsou tato tvrzení mířena zdejšímu soudu, nýbrž NSS. Tudíž nepovažuje soud důvodné, aby se k tomuto tématu dále vyjadřoval.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou a správní orgány při rozhodování o přestupcích žalobce postupovaly v souladu s příslušnými zákony.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když na náhradu nákladů řízení by měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 31. srpna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.